

mig paa at tale om Steder og Personer veed jeg, det har været Tilfældet, at flere Beboere af et Sogn ønskede at høre en Præst fra et andet Sogn; denne Præst var ogsaa villig til at afholde en Gudstjeneste der paa Stedet; men Præsten der nægtede Afbenyttelsen af Kirken, indtil det endelig viste sig, at man vilde gjøre Brug af en privat Bopæl, thi da indrømmede han Kirken, men det havde til Følge, at der fra den Tid var en ikke ringe Misstemning mellem Præsten og Menigheden, hvilket naturligviis var til Skade baade for Præsten og for Menigheden. Jeg skal ikke indlade mig paa at inøbegaae de Punkter, som de to sidste ærede Talere have fremhævet mod Forslaget; dog skal jeg til hvad den sidste ærede Taler anførte om Nødvendigheden af en Communionbog og Indførelsen deri af, hvilke Medlemmer der søge Altergang, bemærke, at jeg ikke kan indsee Nødvendigheden deraf, uden forsaavidt det skulde være, at man deraf kunde se, hvormange man havde at udstede Offerstedler til. Der er talt om et Mellemled, og dette Mellemled skulde Biskoppen være, men forsaavidt jeg veed Beseed derom, er der jo et saadant Mellemled, idet man jo ikke kan løse Sognebaandet uden at anmelde det til vedkommende Provst, som da atter meddeler Præsten Underretning deraf. Ligesom jeg tør forudsætte, at Forslaget vil blive modtaget med Velvillie af det ærede Thing, saaledes tør jeg muligviis ogsaa nære den Overbeviisning, at det vil blive modtaget med samme Velvillie af den høitærede Minister. Den høitærede Minister har, om jeg ikke feiler, lovet, at denne Sag skulde blive ordnet ad administrativt Veie; der er rundet mange Aar hort, siden et saadant Løfte blev givet — saavidt jeg erindrer, skriver det sig fra den Tid, da Loven om Sognebaandets Løsning udkom — men det er til Dato endnu ikke indfriet, og jeg skulde derfor meget ønske, at det maatte lykkes i Aar at faae dette Lovforslag ophøiet til Lov.

J. J. Christensen: Den Tak, som den sidste ærede Taler afslagde til de ærede Forslagsstillere, kan jeg for mit Vedkommende ogsaa udtale. Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag maa jeg erklære min Tilfredsstillelse over, at det er kommet frem, og jeg maa for

Sagens Skyld meget ønske, at det maa nyde Fremme. Jeg vil haabe, at deres Tal, der have modsat sig Loven om Sognebaandets Løsning, eller ialtfald som vilde benægte, at der derved skete Menighedernes en Ret, hvorpaa de havde det billigste og ubestrideligste Krav, kun er lidet, men er det saa, saa maa man ogsaa være enig om, at det foreliggende Lovforslag tjener til at fyldestgjøre Tanken i den nævnte Lov. Denne Lov giver Menighedens Medlemmer frie overfor den dem af Staten bestilte Sjølesørger, den giver dem Ret til at vælge en anden, med hvem de kunne dele Tro og Ord, og til hvem de, kort sagt, kunne føle sig nærmere knyttede i aandelige Sager. Den indrømmer dem saaledes en Frihed, som de i disse Sager, efter deres Natur, have det ubestrideligste Krav paa, og som, saa forekommer det mig, i det Hele passer godt med den Frihedsudvikling, som i saamange andre Henseender har baaret saa gode Frugter for Fædrelandet; men til at realisere denne Frihedstankes forekommer det mig, at det foreliggende Lovforslag tjener. Det er overflødig for det ærede Thing at omtale, med hvilke Ulemper og Hindringer det kan være forbundet, naar den, der har valgt en anden Præst end Sognepræsten til Sjølesørger, skal være henviist til denne anden Præsts Sognekirke med de kirkelige Handlinger, han maa have udført, og hvad er der i Grunden, som taler for en saadan Nødvendighed? Lovforslaget ønsker kun, synes mig, den dertil forlangte Frihed indenfor billige Grænser og ønsker kun Frihed til at opstille Vedkommendes Ret til Kirkens Afbenyttelse paa de Tider, hvor den ellers ikke er i Brug, og ønsker kun Kirken aabnet for dem, Staten selv har indsat til præstelig Gjærning, og for dem, der selv personlig svare deres Andeel til Kirken; og med Hensyn til Kirkegaarden gjælder det Samme. Kirken er jo ikke bygget for Præstens, men for Menighedens Skyld, og saaledes synes mig, at det, naar den gode Sag maatte gjøre det ønskeligt og Omstændighederne maatte fordrø, at en Kirke aabnedes for en fremmed Præst, ikke burde beroe paa Stedets Præsts vilkaarlige Beslutning at kunne nægte det; thi en saadan Ret i Almindelighed kunde jo overmaade let tænkes misbrungt paa en Maaade, som baade kunde krænk